Ἐξακολουθεῖ ζωηρὸν τὸ προσκύνημα τοῦ Πολιούχου μας ἀπὸ ξένους. Ἀξιόλογος εἶναι ἡ καθημερινὴ κίνησις προσκυνητῶν, κάθε Κυριακὴν δὲ ὁ ναὸς κατακλύζεται ἀπὸ ξένους ὅλην τὴν ἡμέραν. Πολὺ εὐοίωνον σημεῖον καὶ διὰ τὴν οἰκονομικὴν κίνησιν τῆς πόλεως.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἐψηφίσθη τὸ νομοσχέδιον διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Πανεπιστημίου εἰς Πάτρας. Καὶ θὰ ἀναμένωμεν τὶς οἶδε πόσον χρόνον, διὰ νὰ ἐξευρεθοῦν αἱ πιστώσεις. Ἀνακολουθία ἀσυγχώρητος. Βλέπετε, μόνιμον ἔργον τῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἁπλῶς νὰ ἐντυπωσιάζῃ.

ΜΙΑ ΛΙΑΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ

Ἀπὸ κοινωνικῆς, νομικῆς καὶ θρησκευτικῆς πλευρᾶς

Τοῦ κ. ΤΑΚΗ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
Προέδρου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Πατρῶν

Ὁ ἐκλεκτὸς ἐπιστήμων, πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Πατρῶν κ. Τάκης Γεωργόπουλος ἐνεκαινίασε τὴν πανηγυρικὴν ἔναρξιν τῶν ὁμιλιῶν τῆς Διακιδείου Σχολῆς, περιόδου 1964 - 65, διὰ τῆς λίαν ἀξιοσημάντου διαλέξεως «Περὶ εὐθανασίας ἀπὸ θρησκευτικῆς, κοινωνικῆς καὶ νομικῆς πλευρᾶς». Ὁ κ. Γεωργόπουλος ἀνέπτυξε τὸ θέμα ἐνώπιον ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ πλήθους ἐπιστημόνων καὶ ἄλλων συμπολιτῶν, μὲ ἐξαιρετικὴν ἐμβρίθειαν, λόγῳ δὲ τοῦ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον προεκάλεσεν ἡ διάλεξις, θὰ τὴν δημοσιεύσωμεν ἀπὸ σήμερον εἰς ὀλίγας συνεχείας, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἀφοῦ, ἐν ἀρχῇ, ὁ κ. Γεωργόπουλος ἐξέφρασε τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά του πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς Διακιδείου Σχολῆς διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον της, ὑπογραμμίσας τὰς ἀόκνους προσπαθείας της καὶ δὴ τοῦ «ἀκουράστου ἐργάτου τοῦ πνεύματος καὶ σεβαστοῦ ἐπιστήμονος καὶ ποιητοῦ, προέδρου αὐτῆς κ. Ἀρ. Ἀντωνιάδη» διὰ τὴν δημιουργίαν πνευματικῆς κινήσεως εἰς τὴν πόλιν μας, ἀνέπτυξε τὸ θέμα, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας μου «Περὶ εὐθανασίας» εἶναι βέβαια γνωστό, πλὴν ὅμως δὲν παύει νὰ εἶναι ἐνδιαφέρον καὶ δὲν χάνει ποτέ τὴν ἐπικαιροτητά του. Εἶναι ἕνα ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ ἐκάστοτε τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, τὴν Πολιτείαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Κοινωνίαν. Διότι ὡρισμέναι περιπτώσεις εὐθανασίας ἔχουν προκαλέσει ἰσχυροτάτην συγκίνησιν τῆς Κοινῆς Γνώμης, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται ἡ εὐθανασία καὶ ὡς κοινωνικὸν πρόβλημα.

Ἀφορμὴν νὰ διαλέξω αὐτὸ διὰ τὴν ὁμιλίαν μου, ἔδωκε συγκεκριμένο περιστατικόν, ποὺ συνέβη πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἀθήνα. Μία καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς ἐφόνευσε τὴ γραῖα σπιτονοικοκυρά της, ἡ ὁποία ἔπασχε ἀπὸ ἀνίατον νόσημα — ἄν, ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ καρκίνον — καὶ ὑπέφερε ἀπὸ φρικτοὺς πόνους. Κατηγορηθεῖσα ἡ κ. καθηγήτρια δι' ἀνθρωποκτονίαν ἐδικαιολογήθη, ὅτι προέβη εἰς διάπραξίν της ἀπὸ οἴκτον καὶ συμπόνοια πρὸς τὴν πάσχουσαν, διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν θάνατόν της, εἰς τὸν ὁποῖον ἀσφαλῶς ὠδηγεῖτο, ἀλλ' ἐν μέσῳ ἀφορήτων πόνων. Ἡ δίκη ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου ἀνεβλήθη καὶ δὲν γνωρίζω μέχρι σήμερα τὸ ἀποτέλεσμά της.

Πέραν τοῦ συγκεκριμένου αὐτοῦ περιστατικοῦ, ὅλοι μας λίγο - πολὺ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν περιπτώσεις προσώπων συγγενικῶν ἢ φιλικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶχε προδιαγραφῆ ἀπὸ ἀνίατον καὶ ὀδυνηρὸ νόσημα, ὥστε ἡ συνέχισις της νὰ καταντᾷ ἀληθινὸ μαρτύριο καὶ διὰ τὸν ἄρρωστον καὶ διὰ τοὺς οἰκείους του. Γνωρίζομεν ὅλοι τὶ λέγεται σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις διὰ τὸν πάσχοντα. «Καλλίτερα νὰ τὸν πάρῃ ὁ Θεὸς μία ὥρα γρηγορότερα, παρὰ νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι».

Εἴδη εὐθανασίας: Ὁμιλῶν περὶ «εὐθανασίας», θὰ ἐξετάσω αὐτὴν ὄχι ὑπὸ τὴν γενικὴν της ἔννοιαν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς σωματικῆς εὐθανασίας, τῆς ἀποκαλουμένης καὶ ὑλικῆς. Διότι ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν ἔχομεν καὶ τὴν λεγομένην ἠθικὴν εὐθανασίαν, ἡ ὁποία ὑπάρχει: α) Ὅταν κανεὶς πεθαίνῃ κατ' ἀρετήν, ὅπως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Παράδειγμα τοιαύτης εὐθανασίας εἶναι ὁ θάνατος τοῦ ἀνδραγαθήσαντος καὶ ἡρωϊκῶς πεσόντος εἰς τὸν πόλεμον, ὁ θάνατος τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, τῶν Σουλιωτισσῶν εἰς τὸ Ζάλογγο, τῶν πρώτων χριστιανῶν, ποὺ ὑφίσταντο ἀγογγύστως τὰ μαρτύρια καὶ πλῆθος ἄλλων περιπτώσεων, τὰς ὁποίας δὲν ἀναφέρω διὰ νὰ μὴ σᾶς κουράζω. Καὶ β) Ὅταν πεθαίνῃ κανεὶς ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Τέτοια περιπτώσεις εἶναι ὁ θάνατος προσώπου τινος ἀπὸ ὑπερβολικὴν χαράν, διὰ γεγονὸς εὐτυχὲς διὰ τὸν ἴδιον ἢ διὰ δικό του πρόσωπο. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι γνωστὴ ἡ λαϊκὴ φράσις: «Πῆγε εὐχαριστημένος».

Ἐπανερχόμενοι στὸ θέμα μου, θὰ ἐξετάσουμε τὴ σωματικὴ εὐθανασία. Ἡ λέξις φανερώνει τὴ σημασία της. Εὐθανασία σημαίνει νὰ προκαλοῦμεν τὸν θάνατον ἑνὸς προσώπου, πάσχοντος ἀπὸ νόσημα ἀνίατον, ἀφοῦ μᾶς τὸ ζητάει, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὰ μαρτύρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φρικτὰ ὑποφέρει.

Ἡ σωματικὴ εὐθανασία δὲν εἶναι ἐπινόησις τῶν νεωτέρων χρόνων. Εἰς ὡρισμένους λαοὺς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχε ὑπὸ μορφὴν ἐθίμων. Μολονότι δὲν ἠδυνήθημεν, παρ' ὅλας τὰς ἐρεύνας μας νὰ ἀνεύρωμεν πηγὰς εἰς τοὺς πολὺ παλαιοτάτους χρόνους, πρέπει, κατὰ τὴν γνώμην μας, νὰ ἐνεφανίσθη ἡ εὐθανασία μαζὶ μὲ τὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ τὸ συναίσθημα τῆς συμπόνοιας καὶ τοῦ οἴκτου. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν, ὅτι τὰ συναισθήματα τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συμπόνοιας πρὸς τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον εἶναι φυσικὰ σέ καθένα, ποὺ ἔχει βέβαια καρδιὰ ἀνθρωπίνη. Μάλιστα, ὁ οἴκτος εἶναι μεγαλύτερος, ὅσον ὁ πάσχων εἶναι στενότερος συγγενῆς ἢ πολὺ ἀγαπητὸς φίλος καὶ ὅσον παρατείνεται ἡ ἀρρώστεια του, καταντᾷ μαρτύριο ἀληθινὸ καὶ διὰ τὸν ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς δικούς του.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀντιληφθῆ τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ ἦσαν φίλοι τοῦ ὡραίου καὶ καλοῦ, ἀπέδιδον σημασίαν ὄχι μόνον εἰς τὸ καλῶς ζῆν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ καλῶς θνήσκειν, ἢ εὐθανατεῖν. Βλέπομεν, ὅτι οἱ πρόγονοί μας εἶχαν καλὰ ἀντιληφθῆ τὸ νόημα τῆς ζωῆς ὑπὸ πᾶσαν ἄποψιν. Τὸ Σπαρτιατικὸ ἔθιμο, νὰ ῥίπτωνται εἰς τὸν καιάδα τὰ νοσοῦντα καὶ ἀνάπηρα παιδιά, εἶχε μὲν κύριον σκοπὸν τὴν εὐγονίαν, ἀλλὰ περιεῖχε καὶ εὐθανασίαν διὰ τὰ ἐκ γενετῆς ἀτυχῆ αὐτὰ πλάσματα. Ὁ Στράβων, ὁ γνωστὸς γεωγράφος καὶ τουρίστας θὰ ἐλέγομεν σήμερα τῆς ὀλίγον πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς, ἀναφέρει ὅτι εἰς τὴν νῆσον Κῶ ἐπεταχύνετο ὁ θάνατος τῶν ἀνιάτων πασχόντων καὶ καταλαμβανομένων ἀπὸ ἀφορήτους πόνους διὰ χορηγήσεως εἰς αὐτοὺς δηλητηρίου. Εἰς τὴν νῆσον Σαρδηνίαν Ἰταλίας ἀναφέρεται πάλιν, ὅτι ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα νόμος θανατώσεως τῶν γερόντων διὰ ῥοπάλου ἀπὸ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

8—11—64: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζη ΛΟΥΚΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ = ΕΒΡ. (β'. 2—10) ΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ

"ΠΕΡΙ ΑΓΓΕΛΩΝ,,

Τοῦ αἰδεσ. Γ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ ὡς ἄνω περικοπὴ τοῦ Ἀποστόλου, εἶναι τῆς ἑορτῆς τῶν Ταξιαρχῶν, ἡ ὁποία γιορτάζεται κάθε χρόνο τὴν 8ην Νοεμβρίου. Σὲ πολλὰ σημεῖα ἡ περικοπὴ αὐτή, ὁμιλεῖ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους, γιὰ τὰ ἀγαθὰ πνεύματα τῶν οὐρανῶν, ποὺ ὑπηρετοῦν τὶς βουλὲς τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καὶ τῶν ὁποίων τὴ μνήμη γιορτάζουμε. Καλὸν λοιπὸν θὰ εἶναι φίλοι ἀναγνῶσται, καὶ δι' ὅλους ὠφέλιμο, νὰ μιλήσουμε σήμερα περὶ τῶν Ἀγγέλων, στηριζόμενοι στὰ στοιχεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ στὶς ἀπόψεις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Καλὸν δὲ ἐπίσης εἶναι νὰ σημειώσωμε προκαταβολικῶς, ὅτι δὲν γνωρίζομε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τους. Ὁ Μεγάλος Θεὸς μᾶς ἀπεκάλυψε ὅσα μᾶς ἦσαν χρήσιμα καὶ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν σωτηρία μας καὶ ζητεῖ νὰ ἀσχολούμεθα περισσότερο μὲ τὰ δικά μας ζητήματα, στὰ ὁποῖα μένουμε πολὺ πίσω. Οἱ Ἄγγελοι. Τὶ εἶναι λοιπὸν οἱ Ἄγγελοι; Ἀπὸ ποιὸν ἐδημιουργήθηκαν καὶ πότε; Ποῦ μένουν σήμερα καὶ τὴ δουλειὰ κάνουν; Ἰδοὺ τὰ ζητήματα ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν.

Καὶ πρῶτον, λέγοντες Ἀγγέλους ἐννοοῦμεν ὄντα λογικά, τὰ ὁποῖα δηλαδὴ ἔχουν συνείδησι προσωπική, ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι, διότι καὶ αὐτοὶ εἶναι ὄντα λογικὰ μὲ προσωπικὴ συνείδησι. Ἡ βασικὴ διαφορά τους ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι, ὅτι δὲν ἔχουν σῶμα, δὲν περικλείονται ἀπὸ ὑλικὸ περίβλημα, γι' αὐτὸ λέγονται «ἀσώματοι» καὶ «ἄυλοι». Ὀνομάζονται ἐπίσης «Πνεύματα», διότι ὁμοιάζουν σὰν τὴν πνοή, σὰν τὸν ἀέρα ποὺ πνέει γύρω μας, χωρὶς νὰ τοὺς βλέπουμε.

Δεύτερον, δημιουργὸς τῶν Ἀγγέλων, ὅπως καὶ ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Θεός. Αὐτὸς εἶναι «ποιητὴς οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων», ὁ Ὁποῖος κινούμενος ἀπὸ ἀγάπη ἄπειρη, ἐδημιούργησε σύμφωνα μὲ τὰ πάνσοφα σχέδιά του τὰ πάντα καὶ ἔκαμε ἀρχὴν ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους. Ἀπροσδιόριστος εἶναι ὁ χρόνος ποὺ ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον τῶν Ἀγγέλων. Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι οἱ Ἄγγελοι προηγήθηκαν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καὶ ἀποτελοῦσαν κόσμον ὁλόκληρον, εἰς ἀριθμὸν ἀνυπολόγιστον, ἀλλὰ καὶ εἰς μακαριότητα καὶ εἰς ἁρμονίαν ἄφθαστον. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ αὐτοί, σὰν πλάσματα ποὺ ἦσαν, σὰν δημιουργήματα ἐλεύθερα, δὲν ἦσαν τέλεια σὰν τὸν Θεό, ἀλλὰ μποροῦσαν νὰ μένουν στὴν ἀρετή, ἢ νὰ τραποῦν στὸ κακὸ καὶ νὰ πέσουν... ἕνα μέρος ἀπ' αὐτοὺς μὲ πρωτοπόρο τὸν ἀρχηγό τους τὸν Ἑωσφόρο, ποὺ εἶχε τὸ καλύτερο ὄνομα (ὁ φέρων τὴν Ἠώ, τὴν ἀνατολή, τὸ φῶς), κατελήφθη ἀπὸ τὴ φοβερὴ μανία τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ ἠθέλησε νὰ φθάσῃ ἢ καὶ νὰ ξεπεράσῃ εἰς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ δύναμιν τὸν Θεόν, ὁπότε ἀκαριαίως καὶ «ὡς ἀστραπὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ» κατέπεσε τὸ παρασυρμένο αὐτὸ τμῆμα τοῦ Ἑωσφόρου καὶ κατάντησαν πνεύματα πονηρά, ποὺ ἐνεργοῦν πάντοτε τὸ κακὸ καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν καταδικασθῆ ἀμετατρέπτως πλέον ἀπὸ τὸν Θεὸν γιὰ τὴν αἰωνία καταδίκη. Ὁ ὑπόλοιπος οὐράνιος κόσμος, ἔμεινε σταθερὸς κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ μάλιστα τότε ποὺ οἱ δαίμονες μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἑωσφόρον ἐκρημνίζοντο, τότε ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐστάθη στὸ μέσον καὶ ἔκραξε πρὸς τὸν ὑπόλοιπον κόσμον τῶν Ἀγγέλων: «Στῶμεν καλῶς»! καὶ συνήχθησαν ὅλοι οἱ ἀγαθοὶ Ἄγγελοι περὶ τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ καὶ ἔμειναν πλέον καὶ μένουν — διότι φυσικὰ βλέπουν καὶ τὸ κατάντημα τῶν δαιμόνων — ἀμετατρέπτως ἀγαθοί, δηλαδὴ πάντοτε κοντὰ στὸ Θεό, ἀπολαμβάνουν τὴν οὐρανίαν μακαριότητα καὶ ὑπηρετοῦν τὶς ἅγιες βουλές Του, γι' αὐτὸ καὶ λέγονται «Πνεύματα λειτουργικά». Τὸ πεντατατικὸ δὲ αὐτὸ τῆς συνάξεως τῶν ἀγαθῶν Ἀγγέλων περὶ τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ γιορτάζουμε, ἀλλὰ καὶ καλούμεθα νὰ τοὺς τιμοῦμε καὶ διότι εἶναι πνεύματα ἅγια καὶ ἐπὶ πλέον διότι ἔχουν λάβει ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐντολὴ νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν καὶ νὰ μᾶς φυλάνε. Καὶ ἕνα τελευταῖον γιὰ νὰ τελειώνουμε: "Ὅλα τὰ ἀγαθὰ πνεύματα διακρίνονται σέ ἐννέα τάγματα: ("Ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, θρόνοι, κυριότητες, ἀρχαί, ἐξουσίαι, δυνάμεις, Χερουβίμ, Σεραφίμ). Ἐξ ἀρχῆς ἦσαν δέκα, ἀλλὰ τὸ δέκατον τάγμα ὑπὸ τὸν Ἑωσφόρον κατέπεσε, τὴν θέσιν δὲ τῶν ἐκπεσόντων δαιμόνων καλοῦνται — σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην ὡρισμένων Πατέρων — νὰ καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι, ἀρκεῖ νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ ζήσουν τὴν ἐν Χριστῷ ζωήν.

Καὶ τώρα ἰδοὺ τὰ διδάγματα ποὺ μᾶς ἀφοροῦν: Πρῶτον, νὰ φοβώμαστε τὴν πτῶσι καὶ τὴν συντοιβή. "Ὅταν ἔπεσαν καὶ ἐκοσμήθησαν καὶ αὐτὰ τὰ ἄυλα πνεύματα, πόσον πρέπει νὰ φοβώμαστε καὶ νὰ προσέχωμεν ἐμεῖς; Δεύτερον πρέπει νὰ κατσλάβουμε, τὶ τρομερὸ καὶ θανατηφόριο κακὸ εἶναι ὁ ἐγωϊσμός. Καὶ τρίτον πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν καλὸ Θεὸ ὁ Ὁποῖος καὶ τοὺς Ἀγγέλους Του ἀκόμη ἔχει θέσει στὴν ὑπηρεσία μας, γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν Διάβολον καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὴ σωτηρία. Τὰ σκεπτώμεθα αὐτὰ ἄραγε;

ΕΡΩΤΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΔΕΝ ΕΔΟΘΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΟΡΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΔΕΝ ΑΠΕΘΑΝΕ ΑΠΟ ΦΥΣΙΚΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ;

Ἡ χήρα του ὁμιλεῖ διὰ τέλειον ἔγκλημα

ΥΠΟΨΙΑΙ ΕΝΟΧΗΣ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ Ἢ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

ΡΩΜΗ.— Πῶς πέθανε ὁ βασιλιὰς Βόρις τῆς Βουλγαρίας; Δηλητηριάσθηκε; Καὶ ἀπὸ ποιόν; Μήπως τὸν «ἐκαθάρισε» ὁ Χίτλερ; Ἢ μήπως τὸ ἔκαναν οἱ Σοβιετικοὶ (ὅπως ὑπεστήριξαν στὴν δίκη τῆς Νυρεμβέργης οἱ Γερμανοὶ ὑπουργοὶ Σόχτ καὶ Πάπεν); Ἀπὸ τὶς 28 Αὐγούστου 1943, ἡμερομηνίας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων ξεψύχησε στὴν Σόφια, τὸ αἴνιγμα τοῦ θανάτου παρέμεινε ἄλυτο. Γιὰ τὴν τέως βασίλισσα τῆς Βουλγαρίας Ἰωάννα, πριγκίπισσα τῆς Σοβοΐας ὁ σύζυγός της ἔδολο φονήθη. Τὸ βεβαιώνει κατηγορηματικὰ στὰ «Ἀπομνημονεύματά» της ποὺ τὰ ἐκυκλοφόρησε στὴν Ἰταλία ὁ οἶκος Ριτσόλι, λέγοντας πὼς εἶναι ἀπολύτως πεπεισμένη γιὰ τὸ ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. Βεβαίως, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἐπαληθεύσῃ κανεὶς τὴν πεποίθησή της αὐτὴ ἀποῦ, δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὶς ἐνδείξεις, τὶς «μυστηριώδεις συνθήκες», κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος τοῦ Βουλγάρου βασιλέως, γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ συμπεράσματά του.

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

"Ὅταν ἀρρώστησε ὁ σύζυγός της στὴν Σόφια, ἡ Ἰωάννα, μὲ τὰ παιδιά της, τὸν Συμεὼν καὶ τὴν Μαρία Λουΐζα, βρίσκονταν στὴν ἐξοχή. Ἐπὶ δύο ἡμέρες δὲν ἤξεραν τίποτε γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ βασιλέως. "Ὅταν πλέον τοὺς εἰδοποίησαν, τὴν τρίτη ἡμέρα, ἡ Ἰωάννα ἔτρεξε στὸ προσκέφαλο τοῦ συζύγου της, ὅπου καὶ ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ ἰατρικὸ συμβούλιο, ποὺ εἶχε συνέλθει, εἶχε ἀποφανθῆ ὅτι ὁ ἀσθενὼν βασιλεὺς ἔπασχεν ἀπὸ θρόμβωσι τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, μὲ ἐπιπλοκὲς διπλῆς πνευμονίας καὶ πνευμονικοῦ καὶ ἐγκεφαλικοῦ οἰδήματος.

«Ὀφείλω νὰ σημειώσω ἐδῶ, γράφει ἡ τέως βασίλισσα, τὴν ἐξαιρετικὴ μυστικότητα ποὺ περιέβαλε τὸ ἰατρικὸ συμβούλιο, τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ δέκα γιατρούς, ξένους καὶ Βουλγάρους. Ἡ ἰδία μυστικότης περιέβαλλε ἐπίσης καὶ τὰ πορίσματα ἐκ τῆς παρακολουθήσεως τῆς πορείας τοῦ ἀσθενοῦς. Ὥσπου, στὶς 28 Αὐγούστου, ἡμέρα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ Βόρις ἀπέθανε.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΕΝΟΣ ΙΑΤΡΟΥ

Τὸ 1944, ὅταν ἡ Βουλγαρία βρισκόταν ἤδη ὑπὸ κομμουνιστικὴν κυριαρχίαν — ἀναφέρει ἡ Ἰωάννα — ἕνας ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, ποὺ εἶχαν μετάσχει τοῦ συμβουλίου, ὁ καθηγητὴς Ἔππινγκερ, ἀπεκάλυπτε ἐμπιστευτικὰ στὴν κ. Ζάνκωφ ὅτι ὁ βασιλεὺς Βόρις εἶχε δηλητηριασθῆ. Δὲν τῆς ἀνέφερε ὅμως, λεπτομέρειες, μόνο τὴν παρεκάλεσε νὰ ξεχάσῃ ὅ,τι τῆς εἶχε πῆ. Μετὰ ἕνα χρόνο, ὁ Ἔππινγκερ ἐδολοφονεῖτο. Καὶ ἕνας ἄλλος ἰατρός, ὁ Γερμανὸς Σάγιτς, ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν Μαδρίτη (καὶ εἶχε γίνει γιατρὸς τῆς οἰκογενείας) «ἀρνεῖται νὰ συζητήσῃ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Βόριδος - γράφει ἡ Ἰωάννα — μὲ ὁποιονδήποτε».

»Τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ θανάτου τοῦ Βόριδος, ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ Λονδίνου διετύπωσε τὴν ὑπόνοια ἐγκλήματος. Φυσικά, ὡς δράστην του

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Τῆς κ. ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ Ἑλληνικὸς Κινηματογράφος ἐσημείωσε σημαντικὴν πρόοδον τελευταίως. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ πρέπει νὰ καταλάβουν οἱ διάφοροι παραγωγοί, εἶναι ὅτι ἡ Ἑβδόθη Τέχνη δὲν εἶναι μόνον ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, ἀλλὰ ψυχαγωγία, ἡ ὁποία πρέπει νὰ συντελῇ καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν ἀπὸ αἰσθητικῆς πλευρᾶς τοῦ Κοινοῦ. Ἀκόμη καὶ τὸ πολὺ Κοινὸν ἀσφαλῶς ζητάει ἕνα θέαμα, ποὺ θὰ τοῦ δώσῃ ψυχικὴν ἀνάτασι καὶ ψυχικὴν τόνωσι. Δὲν ρέπει πάντοτε ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸ ρυπαρό, ζητάει εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὴν ὡμορφιὰ εἰς ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς.

Οἱ Ἕλληνες παραγωγοὶ τὴν 7ην Τέχνην τὴν ἀνήγαγον εἰς ἐμπόριον, διότι στεροῦνται τῶν ὑλικῶν μέσων. Τί νὰ κάμουν, ὅμως, ὅταν ἕνα Χόλλυγουντ, ποὺ παίζει μὲ τὰ δολλάρια, ἰδίως τὸν

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

Τοῦ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ
Πτυχ. Ἀνωτ. Βιομηχανικῆς Σχολῆς

Εἶναι γεγονός, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα ἀποτελεῖ ἕνα ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων τομέων τῆς δραστηριότητος τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου, μέσῳ τοῦ ὁποίου τὸ ἄτομον ἱκανοποιεῖ τὰς ψυχικὰς καὶ βιοπορηστικὰς του ἀνάγκας.

Ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος ἐπηρεάζει ὁπωσδήποτε τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν συμπεριφοράν, μία δὲ ἐπιτυχημένη ἢ ἀποτυχημένη ἐκλογὴ εἶναι δυνατὸν νὰ βοηθήσῃ τὸ ἄτομον ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς εἰς τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν πρόοδον ἢ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ εἰς σειρὰν ἀπογοητεύσεων καὶ μαρασμὸν τῶν ψυχοσωματικῶν του ἱκανοτήτων.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος σήμερον κατέστη πρόβλημα δύσκολον δι' ὅλους τοὺς ὑγιῶς σκεπτομένους ἀνθρώπους, ἀπασχολεῖ δὲ εἰς μέγαν βαθμὸν γονεῖς καὶ παιδαγωγούς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ κοινοῦ συνεργάζονται διὰ νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τὸν ἔφηβον τὸν ὀρθὸν δρόμον, διὰ μίαν ἐπιτυχημένην ἐπαγγελματικὴν ἀποκατάστασιν.

Ἀφορμὴν νὰ διαλέξω αὐτὸ διὰ τὴν ὁμιλίαν μου, ἔδωκε συγκεκριμένο περιστατικόν, ποὺ συνέβη πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἀθήνα. Μία καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς ἐφόνευσε τὴ γραῖα σπιτονοικοκυρά της, ἡ ὁποία ἔπασχε ἀπὸ ἀνίατον νόσημα — ἄν, ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ καρκῖνον — καὶ ὑπέφερε ἀπὸ φρικτοὺς πόνους. Κατηγορηθεῖσα ἡ κ. καθηγήτρια δι' ἀνθρωποκτονίαν ἐδικαιολογήθη, ὅτι προέβη εἰς διάπραξίν της ἀπὸ οἴκτον καὶ συμπόνοια πρὸς τὴν πάσχουσαν, διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν θάνατόν της, εἰς τὸν ὁποῖον ἀσφαλῶς ὠδηγεῖτο, ἀλλ' ἐν μέσῳ ἀφορήτων πόνων. Ἡ δίκη ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου ἀνεβλήθη καὶ δὲν γνωρίζω μέχρι σήμερα τὸ ἀποτέλεσμά της.

Πέραν τοῦ συγκεκριμένου αὐτοῦ περιστατικοῦ, ὅλοι μας λίγο - πολὺ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν περιπτώσεις προσώπων συγγενικῶν ἢ φιλικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶχε προδιαγραφῆ ἀπὸ ἀνίατον καὶ ὀδυνηρὸ νόσημα, ὥστε ἡ συνέχισις της νὰ καταντᾷ ἀληθινὸ μαρτύριο καὶ διὰ τὸν ἄρρωστον καὶ διὰ τοὺς οἰκείους του. Γνωρίζομεν ὅλοι τὶ λέγεται σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις διὰ τὸν πάσχοντα. «Καλλίτερα νὰ τὸν πάρῃ ὁ Θεὸς μία ὥρα γρηγορότερα, παρὰ νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι».

Εἴδη εὐθανασίας: Ὁμιλῶν περὶ «εὐθανασίας», θὰ ἐξετάσω αὐτὴν ὄχι ὑπὸ τὴν γενικήν της ἔννοιαν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς σωματικῆς εὐθανασίας, τῆς ἀποκαλουμένης καὶ ὑλικῆς. Διότι ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν ἔχομεν καὶ τὴν λεγομένην ἠθικὴν εὐθανασίαν, ἡ ὁποία ὑπάρχει: α) Ὅταν κανεὶς πεθαίνῃ κατ' ἀρετήν, ὅπως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Παράδειγμα τοιαύτης εὐθανασίας εἶναι ὁ θάνατος τοῦ ἀνδραγαθήσαντος καὶ ἡρωϊκῶς πεσόντος εἰς τὸν πό